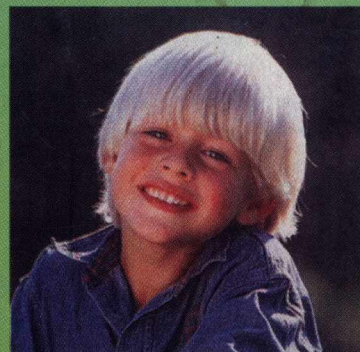
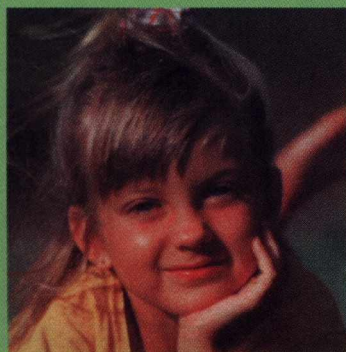
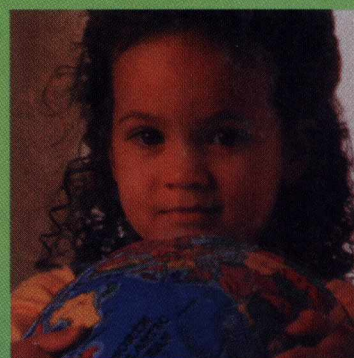
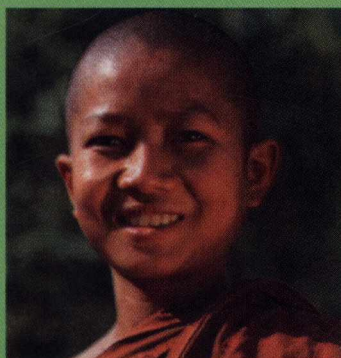

Missziói Magazin

1997/1

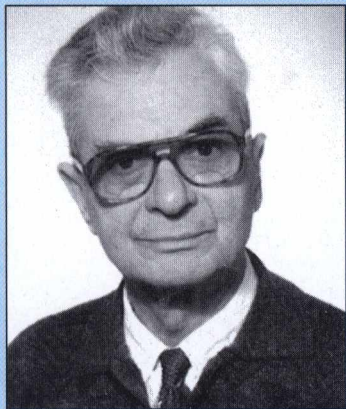
Az Evangélikus Külmissziói Egyesület és Rádiómisszió kiadványa

„...nem személyválogató az Isten...” ApCsel 10,34

„... Minden nép között kedves előtte, aki féli őt...”

/ApCsel. 10, 35./

A tanítványok közül hoz-
zám legközelebb Péter a-
postol alakja áll. Jézus
iskolájában sok „osz-
tályt” kellett elvégeznie,
már - már „osztályis-
métlésre” is ítélve. Az el-
ső mondat, amit meg kel-
lett tanulnia: „eredj el tő-
lem mert én bűnös ember
vagyok.” Aztán „tan-
ulmányai” közé kellett
tartozzon, hogy miköz-
ben már a *Lélek dolgozott*

benne, a „Te vagy a Krisztus hitvallásában” - még mindig vi-
gyáznia kellett, mert a *sátán* is fel akarta őt használni *eszkö-
zül*, amikor védeni akarta Urát, aki viszont így dorgálta:
„távozz tőlem sátán...” S hová soroljuk ebben az iskolában
bukását, háromszoros tagadását, amikor „*keservesen sírt*,” és
Ura háromszor kérdezte: „*szeretsz-e engem*” - tényleg jobban
szeretsz mint a többiek?

Péternek még mindig tovább kellett tanulnia! Igénk erről az
újabb nagy tanulásról szól. Látomásában tisztátalan állapotokat
lát, és - ő a zsidó - parancsot is kap: „öld és egyél!” S ez a lá-
tomás készíti élete nagy felismerését, amit a pogány
Kornéliusz házában kell kimondania: „*Most kezdem igazán
érteni, hogy nem személyválogató az Isten.*” Itt meg is állhat-
nánk, de úgy érzem, hogy ebből a felismerésből következik
legújabb tanulásának nagy pozitívuma: „*minden nép között
kedves előtte, aki őt féli.*”

Így lett Péter igazán „emberhalász”. Mai szóval bátran
mondhatnánk: ez volt Péter *missziói iskolája*.

Meg vagyok arról győződve, hogy ezt az iskolát és utat min-
denkinek végig kell járnia, aki Jézus tanítványa. Onnan
kezdve, hogy „bűnös ember vagyok” - bukdácsolva - egészen
odáig, hogy: „mindenki kedves előtte”!

Mi ennek a mai tanulsága?

„*Minden nép kedves előtte.*” Nem vétünk az evangélium el-
len, ha így formáljuk Péter mondatát. Az ő korában a zsidók
és pogányok kibékíthetetlen ellentéte feszült. De ma sem árt
erre figyelni: a minden népben a zsidó nép is benne van. Mint-
ha egyre többen merésznék ma újra ezt a népet Isten és az
emberek szeretetéből kizárni! De formálhatnánk a mondatot
ma így is: Isten előtt minden etnikum kedves. Vagy mondhat-

nánk: országunkon belül is minden faj és nemzetiség. Külön
is mondom: a cigány is kedves népe Istennek. Sem az Isten fe-
lé vezető utat, sem a szívünket nem zárhatjuk el előlük. Ha pe-
dig a mai körülöttünk lévő feszültségekre, és körben szomszéd-
ainkra gondolunk, látni kell: előtte kivétel nélkül minden nép
kedves!

„*Mindenki kedves Istennek.*” Egyszerűen ez Péter tanulsá-
ga. S ma ezt jelentheti: azok is, akik nem kedvesek nekem. Jé-
zus példázatában az atya a tékozló és az otthoni fiút egyaránt
szereti. Nem lesz kellemetlen belépni Isten országába - ha be-
jutva - haragosaim, ellenségeim is ott lesznek? Vagy nem kel-
lene jobban megnyílnunk a ma elesettjei felé? Ki kell monda-
nom: a munkanélküliek, a hajléktalanok, az igazán elesettek,
a szenvedélybetegek felé? Nem formálni akarja-e életemet a
„mindenki kedves neki” felismerés?

„*Kedves Istennek.*” A szó az eredeti szövegben „elfogadot-
tat” jelent. Az ige így hangzik, amiből származik: elfogadni,
vendégül látni. Hogy Istennek mindenki kedves, ez nem
„érzelem”, hanem cselekvés: Isten szíve és ajtaja mindenki
előtt nyitva van. A „fogadásához” tartozik: eléje fut, megöleli,
felöltözteti, ünnepet ül örömeiben. Isten öröme a befogadás
öröme. Sőt, ha „apám anyám elhagynak is, az Úr magához fo-
gad engem...” S mi még tovább mehetünk: Fiát elküldte, fel-
áldozta, hogy magához fogadhasson. A kereszthalál és feltá-
madás befogadó szeretetének bizonyos és állandó jele. Most
nem beszéltem külön a külmiszióról, rádiómisszióról, lapunk
„gazdáiról”. De nem éppen ez az ige és felismerés a misszió
„alapállása”, sőt „rugója”? Péternél is itt kezdődött a nagy
„határátlépés”.

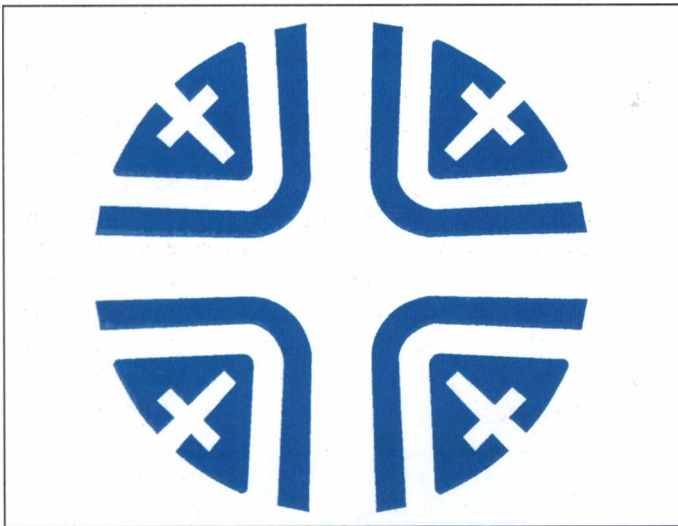
„Uram, teneked sok a Pétered” - olvassuk Túrmezei Erzsébet
testvér versében. Bizony nagyon sok. De legyen hála Urunk-
nak, hogy Péterrel együtt mindnyáján végigjárhatjuk a „mis-
ziói iskolát”. Vallhatom: bűnös ember vagyok. Hallhatom:
emberhalász leszel. Felismerhetem: mindenki kedves előtte.
Ennek a mindeneget elfogadó, hordozó krisztusi szeretetnek
legyen hordozója a Missziói Magazin mostani száma is. Olva-
sása tanítson minket is a mindenkit kedvelő, üdvözíteni akaró
szeretetre.

Segítsen, hogy állandó tanulásunk közben is eszközei lehes-
sünk Isten szeretetének, egyházunkban, hazánkban, Új - Gui-
neában, és mindenki a maga helyén s hogy egyre többen le-
hessenek Jézus missziói iskolájának tanítványai minden nép
között.

Keveházi László

Megalakulása óta foglalkoztatja az Evangélikus Külmissziói Egyesületet, hogy jelvényt, szimbólumot alkosson magának, amely kifejezi lényegét, célkitűzéseit.

Több javaslat után Tóth Sándor grafikusművész rajzát fogadta el a Vezetőség 1997 január 16 - án tartott ülésén. Az alábbiakban bemutatjuk és megvilágítjuk értelmét:

A kör alakú szimbólumot keresztút szeli át, kifejezve, hogy a világ egyetlen Istenhez vezető útja Krisztus Urunk, egyedül Ő általa juthatunk el az Atyához. /Jn. 14, 6/

A köralak a földkerekségre emlékeztet és arra, hogy a Missziói Parancs az egész világra kiterjed. A kör azonban nincsen gyűrűvel lezárva, nyitott. Hiszen az egyház nem élhet önmagának hazánkban sem; készen kell lennie mindenkinek a bizonyágtételre.

A középpont felé mutató négy kis kereszt Jézus szavával értelmezhető: „Ha felemeltetem a földről, mindeneket magamhoz vonzok!” /Jn. 12, 32/ A négyes tagozódás egyébként az égtájakat juttatja eszünkbe, hiszen szerte a világon vannak barátaink, akik segítenek és társaink, akik viszont a mi segítségünkre várnak. A bajor evangélikusok /Missionswerk, Neuendettelsau/ és a finn missziói szövetség /FELM/ támogatja munkánkat, hogy pápua - földön /Pápua - Új-Guinea/ és az arabok közötti /Marseille/ szolgálatban részt vehessen a mi egyesületünk is. Amikor Testvéreink ezzel a szimbólummal találkoznak ezentúl, jusson eszükbe az Evangélikus Külmissziói Egyesület munkája; hordozzák imádságukban és támogassák szeretettel.

Bencze Imre
elnök

SZERKESZTŐI JEGYZET

„+ 33%”

Némi túlzással elmondhatjuk, hogy a Missziói Magazin „harmadik évfolyamának első számát” tartja kezében a kedves Olvasó! 1995 őszén jelentünk meg először, akkor még a cikkek kétharmada fordítás volt a skandináv nyelveken megjelent missziói magazinból. Tavaly már két saját számmal jelentkeztünk 12 - 12 oldalon. Hála Istennek, a mostani számba már annyi cikk érkezett, hogy harmadával bővült a lap. Ezúttal már 16 oldalon szeretnénk tájékoztatni, mozgósítani, kedvet és felelősséget ébreszteni a misszió ügyével kapcsolatban.

Aki ismeri korábbi számainkat, minden bizonnyal érzékeli, hogy az MM továbbra is keresi igazi profilját, küldetését. Szeretnénk elkerülni mindenféle egyoldalúságot, beszűkülést. A misszió Isten embert kereső, embert mentő leleményes szeretetének, kifogyhatatlanul gazdag fantáziájának gazdag tárháza. Célunk, hogy minél többen csodálkozzanak rá a misszió sokszínűségére és arra a meglepő kihívásra, hogy a misszióban mindig van „munkásfelvétel”, mindenki megtalálja a maga helyét, szolgálatát, küldetését. Mit kínál ez a tavaszi Magazin? Reméljük, hogy elég bőséges a választék ahhoz, hogy mindenki „vevő” legyen valamire... Aki elsősorban a már korábban is bemutatott missziói munkaágak fejlődésére kíváncsi - nem fog csalódni. Ebben a számban is találunk bőséges beszámolót, színes fotókkal a Bálint család pápua új-guineai munkájáról. Természetesen szólunk az Evangélikus Rádiómisszió korszakváltásáról is. Ápoljuk a finn kapcsolatot is beszámolva Seija Kuronen magyarországi missziói körútjáról. De tovább visszük az őszi számban felvetett izgalmas témát is, a zsidó-misszió problematikáját...

Azokra is gondoltunk, akik talán újabb, vagy talán egészen hétköznapi missziói munkaterületekre kíváncsiak. Így olvashatunk egy kis falusi gyülekezet nagy vállalkozásáról: hogyan próbál a népfőiskola missziói küldetését is betölteni Sárszentlőrincen. De lehetséges a misszió egy világváros szívében is, a budapesti Deák-téren, ahol az evangélikus gyülekezet kifejezetten missziói céllal nyitott könyvesboltot... Örömmel adunk tudósítást minden missziói életjelről, ilyen a teológus fiatalok missziói köre. Az utolsó oldalon „Érted is, amit olvasol?” címmel új rovatot indítunk, melynek célja, hogy megtaláljuk a „közös nyelvet”, jól értsük azokat az egyházi szakkifejezéseket, melyeket gyakran használunk cikkeinkben is, de talán különféleképpen értünk vagy éppen félreértünk...

Végül a missziói naptár segítségével szeretnénk segíteni abban, hogy minden Olvasónk megtalálja a következő hónapokban azt a missziói alkalmat, napot, hetet, konferenciát, ahol testvéri közösségben erősíthetjük missziói felelősségünket, szolgálatunkat. Változatlanul kérjük, várjuk és előre köszönjük Olvasóink lelki, szellemi és anyagi segítségét, azaz: imádságait, ötleteit és adományait!

Zsidómisszió, de hogyan?

A zsidómisszió kérdésével 1991 - ben kezdtem behatóbban foglalkozni. Ekkor még másodéves teológus hallgató voltam. Részt vettem egy, a Norvég Egyházi Szolgálat által szervezett konferencián Gyenesdiáson, ahol elhívtam Istentől, hogy bekapcsolódjak a norvégok munkájába a zsidókért. Egy évet tanulhattam ösztöndíjként a norvégiai Tromsø Népfőiskoláján.

Köszönjük leveleiket. Olvasóink közül szép számmal reagáltak a magazinunkban megjelent cikkekre, mely D. Szevik Imre püspök piliscsabai előadásának kivonata, és azt a kérdést feszegeti, vajon van - e értelme a zsidómisszióknak, és ha van, hogyan valljuk meg hitünket azoknak, akik a választott nép tagjai. Öröm, hogy a levélíró testvérek igen figyelmesen elolvasták a kiírt igeszakaszokat és nemcsak érzik, de a Biblia alapján megfogalmazták maguknak, hogyan kell hozzáállniuk a kérdéshez. Püspök úr 3 utat vázolt fel, melyeken közeledni lehet a ma élő zsidóság felé.

Emlékeztetül: 1. *párbeszéd*: egymás véleményének meghallgatása és tiszteletben tartása;

2. *tanúskodás*: Krisztusról, aki nélkül nincs feltámadás, nincs üdvösség; 3. *misszió*: bekopogtatni ajtajukon és elbeszélgetni velük, misszionálni őket.

A legtöbb levélírónk arról számolt be, hogy az említett második utat választanák, hiszen tanúskodni szóval és tettel minden kényszer nélkül is lehet. Úgy gondolom, hogy a legnagyobb ereje itt is Jézus szavának van, amelyen tájékozódunk kell.

„Úgy ragyogjon a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák jócselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat, (Mt 5, 16) Ami ezen felül a

beszédünk - bizony éppen ez az, ami a zsidók esetében a legbonyolultabb. Hiszen alapvetően misszionálni nem kell őket.

Éppen ők azok, akiket maga Pál apostol az olajfa ágainak nevez és mi vagyunk azok, akik beléjük oltattunk, mi is csak ágak vagyunk. (Rm. 11,17-24) Így inkább nekünk kell jobban megismernünk a zsidóságot, hogy a Krisztus evangéliumával jobban elérhessük őket. Egy levélírónk is felvetette, hogy éppen ez a legnehezebb, hiszen a zsidóság egy része identitását is kész elveszteni (megtagadja olajfa voltát). A hívő körök pedig olyan erősen ragaszkodnak hagyományaikhoz, hogy keresztyénként megszólítani őket nagyon nehéz.

Isten öröme az, hogy Krisztusban azonban mindenkire szól, „*elsősorban zsidónak, de görögnek is*” Rm. 1, 16. Az öröme az, hogy Krisztus evangéliumáról vagy sem. Egy másik levélírónk írja, hogy: „nem elég,

hogy az antiszemitizmust ne engedjük közel a szívünkhöz,

hanem még imádkozni is kell a zsidókért, hogy felismerjék és elfogadják Krisztust”. Úgy gondolom, ez a helyes álláspont a zsidósággal kapcsolatban.

Az antiszemitizmusról későbbi számunkban írunk. Küldetésünk, megélni a Krisztusi szeretetet velük kapcsolatban is. Mert ha nem fogadták el Krisztust, az azért van, mert ugyanolyan kőszívűk van, mint nekünk volt, mielőtt Isten Igéje valóság lett életünkben.

Ez a krisztusi szeretet indítsa szívünket imádságra, hogy imádkozhassunk a zsidókért, hogy az ő életükben is legyen valóság a mi örömünk, és azokért, akik a zsidómisszióval foglalkoznak, hogy Isten áldja meg őket bölcsességgel és erővel munkájukban.

Várjuk a testvérek észrevételeit a témával kapcsolatban és kérjük, osszák meg esetleges tapasztalataikat velünk.

Endreffy Géza

Gondolatébresztő részletek a Norvég Izraelmisszió lapjának legutóbbi számában megjelent vezércikkből, Rolf G. Heitmann főtárgyalójától:

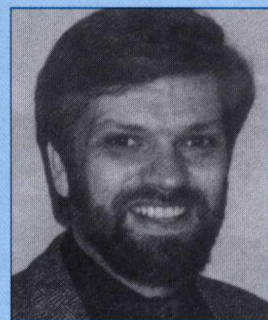
A messiási hang

Miért fogadják el olyan nehezen a messiáshívő zsidókat? Erős az identitásuk, egységre törekcszenek saját népükkel, ugyanakkor nem haboznak elmondani azon meggyőződésüket, hogy a Názáreti Jézusban beteljesedett a Messiás utáni vágyakozás és a próféták ígérete. Gyakran mondják róluk: „két szék közt, pad alá esnek”... Nem ismerik el őket a zsinagógákban mint igazi zsidókat, mivel Jézusban hisznek, és ugyanakkor nem mindig ismerik el őket a többi keresztyének sem a zsidóságuk miatt...

A Norvég Izraelmisszió a messiáshívő zsidók hangja és támogatója akar lenni, nyitott mindkét irányba, út a zsidóság felé is és az egyház felé is...

A messiási mozgalom állandó növekedése világos jel mindannyiunk számára arról, hogy Isten hűséges az ígéreteihez és az Ő népéhez. Az övéin keresztül, akik befogadják őt, és mindannyiunkon keresztül, akik mellettük állunk, hirdettetik a Názáreti neve az egész izraeli nép megváltására, hogy élet legyen a halálból, amint erről Pál apostol bizonyosságot tesz: „*Ha elvettetésük a világ megbékélését szolgálta, mi mást jelentene befogadtatásuk, mint életet a halálból?*” (Rm 11,15)

(fordította: Gáncs Péterné)

Egy missziói körút képei...

Seija Kuronen, a FELM misszionáriusa ősszel 1 hónapot töltött Magyarországon a Külmisziói Egyesület meghívására. Útjának célja többérté volt: tájékoztatni a ma folyó missziói munkáról azokat, akik a misszió iránt elkötelezettek, fiatalokat megismertetni ezzel a szolgálattal, új embereket bevonni...

A mindezek mögött munkáló végső cél azonban az evangélium üzenetének közvetítése. Az e célra szánt 48 alkalmon több, mint ezer érdeklődő jelent meg Budapest, Csömör, Székesfehérvár, Nyíregyháza, Albertirsa, Nagytarcsa, Bakonycsérnye, Egyházaskozár, Bikal, Tótfű, Bonyhád és Sárszentlőrinc gyülekezeteiből, illetve iskoláiból.

Nagy örömmel számolt be teológusainknak is munkájáról, hiszen döntő fontosságú, hogy a jövőd lelkésznevezdek hogyan képviseli majd a misszió ügyét a gyülekezetekben.

A nagy ébredések sodró ereje felébreszti a missziói munkát is. Miért ne adhatna a misszióról szóló híradás is lendületet gyülekezetek életének?

Seija Kuronen saját képeivel is támogatja a FELM munkáját

Bárdossy Tekla arab ruhában Albertirsán

Ültethetünk és öntözhethetünk - a növekedést csak Isten adhatja meg. Isten országának épí-

Bogár Ágnes a nyíregyházi ÉLIM Szeretetotthonban

tése az imádsággal kezdődik, s a missziói területen dolgozók is hangsúlyozottan érzik ennek valóságát. Fontos tehát szem előtt tartanunk, hogy a misszió az imádsággal kezdődik. Éppen ezért mindenki részt vehet benne idősebbektől a gyermekekig.

Mindennapos tevékenységünk során szakítsunk egy-egy percet, hogy kérjük az aratás Urát: *küldjön munkásokat az aratásba.*

Seija Kuronen a Finn Evangélikus Misszió (FELM) sokoldalú munkatársa. Szolgálatát Thaiföldön, Bangkokban kezdte, majd egészségi okok miatt vissza kellett jönnie

Európába. Ezután a franciaországi Marseille-ben vállalt szolgálatot. Beszámolóiból egyéni sorsokon keresztül ismerhettük meg, mit jelent ma kereszténynek lenni olyan országokban, vagy kultúrákban, ahol hagyományosan más értékrend uralkodik.

Végigkövethettük a családja eltartásában oroszánrészt vállaló bangkoki kisfiú egy napját a hajnali keléstől az iskolatakarításon és a tanuláson át az esti filléres bér munkáig.

Megismerhettük egy buddhista szerzetes útját a kereszténységhez, tanúi lehettünk egy kábítószeres asszony szabaddulásának Thaiföldön.

Az igen zárt marseille-i muszlim közösségben legfontosabb kapcsolódási pont az egzisztenciális és beilleszkedési gondokkal küszködő algériai, tunéziai és marokkói menekültek között végzett munka. Ezt Fatima, a nyomor negyedben élő többgyermekes özvegyasszony sorsán keresztül érzékelhettük. Gyermekével otthonra lett a gyülekezetben - talán egyszer majd szíve is megnyílik...

A missziói est hallgatósága Bakonycsérnyén

S.Z.M.

Misszió és Népfőiskola

Fiatalkoromban sokáig misszionárius szerettem volna lenni. Legkedvesebb olvasmányaim missziói történetek, missziói munkások életéről, evangéliumot terjesztő szolgálatáról való beszámolók voltak. Egy időben még szüleimet is próbáltam meggyőzni arról, hogy engem az Úr a missziói szolgálatra hívott el.

Idő múltával lelkész lettem, s két évi segédlelkésszi szolgálat után szülőfalumban, Sárszentlőrincen találtam magam. Sárszentlőrinc nagy múltú, de szerény jelenű község. A korábban színmagyar, evangélikus község lakossága mind vallásilag, mind származás tekintetében kicserélődött. A népegyházi keretek fellazultak, s a falu mára - sajnos - szinte missziói munkamezővé lett. Nagy a munkanélküliség, az előregedés és a fiatalok továbbtanulásának, szakmai fejlődésének a hiánya. Nálunk a misszió feladata nem csak lelki szolgálatként, hanem társadalmi - mondhatnánk: megélhetési - segítségnyújtásként jelentkezett. Ennek felismerése szülte a népfőiskola szervezés gondolatát. Először az általános iskolát elvégző, de továbbtanulási lehetőséggel nem bíró leányok számára rendeztünk három hónapos háziasszony képző tanfolyamot.

Mindezek folytatásaként lett világossá, hogy hathatós segítséget csak akkor nyújthatunk, ha a megélhetés megteremtésében is segítjük őket. Egy váratlanul kapott nagyobb adomány bátorított bennünket egy alapítvány megtételére (Zsivora György Evangélikus Népfőiskolai alapítvány), amelynek segítségével és pályázati lehetőségek megragadásával jött létre egy öt hónapos szövőtanfolyam, amelyen 16 korábban munkanélküli asszony olyan eredményesen vett részt, hogy - szövő szakvizsgát letéve - munkahely is teremtdött számukra. Az asszonyok több mint egy évig dolgozhattak az alapítványi szövőműhelyben. Nem kis gondot és munkát jelentett nekünk a működés feltételeinek biztosítása (gépek, nyersanyag beszerzése, az elkészült termékek értékesítése, stb.). Erőfeszítésünk

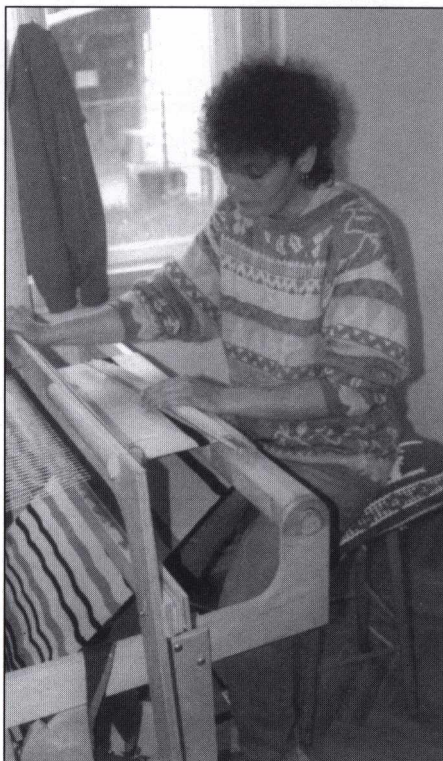

A szövőtanfolyam hallgatói a volt pártház épületének lépcsőjén.

- Istennek hála - mégsem maradt folytatás nélkül. Kérésünkre egy rehabilitációs vállalat létesített szövőműhelyt falunkban, ahol eddigi dolgozóink munkát kaptak. Népfőiskolai tevékenységünket most idősök gondozásával és szociális tanfolyamok rendezésével szeretnénk folytatni. Alapítványunk terhére sikerült már két

házigondozót munkába állítanunk, s az általános iskolában nehezen tanuló gyermekek részére szövést tanító szakkört beindítanunk.

Kell-e nekünk ilyesmivel foglalkoznunk? - kérdezheti bárki, s kérdezzük gyakran mi is magunkat. Gyakran elfáradunk, csüggedünk, s fölöslegesnek érezzük erőlködésünket. Mégis újra és újra arra a felismerésre jutunk, hogy Istenünknek minden és mindenki fontos. Ezért rájövünk, hogy nem szabad szemet hunynunk a problémák felett, keresztülnünk a bajokon vagy fejünket elfordítanunk azoktól, hanem imádkoznunk kell Jézusba vetett bizalommal magunk alkalmassá tételéért és egyre újabb munkatársakért. Ami eddig történt félreérthetetlenül Istentől van, és hihetjük, hogy a folytatás is az ő szeretetéből, kegyelméből és erejéből lesz. Hisszük, hogy mindazzal, ami nagyon földi, evilági segítségnek látszik, embereknek nemcsak a megélhetését mozdítjuk elő, hanem bátorságot adunk nekik, reményt és bizakodást öntünk a szívükbe. Ez már fölfelé emeli tekintetüket arra, aki a nehéz mának és a nem könnyebbnek látszó jövőnek is az Ura. Hisszük, hogy ezzel a szerény munkával is népe gyarapodását, dicsősége növekedését és uralma valósulását szolgáljuk.

Egy hallgatónk a szövőműhelyben

Karl Jánosné Csepregi Erzsébet

Közel másfél évvel ezelőtt nyitotta meg a Pesti Evangélikus Egyház Deák téri Egyházközsége a Huszár Gál Papír - Könyvesboltot a főváros szívében. Nagy elhatározását sok imádság, tervezgetés előzte meg. Nem természetes, hogy egy gyülekezet boltot üzemeltessen. A cél azonban nem a haszon volt, hanem az Ige, Isten élő és ható beszéde terjesztése egy olyan környezetben, amelyet vagy a szekularizáció, vagy a szekták uralnak. A név-választás sem véletlen műve, hanem egy olyan személyiség megtalálása volt, aki életével és munkásságával az Ige terjesztésének szolgálatában állt. Így esett a döntés

Huszár Gálra, aki a XVI. század reformátora, nyomdásza, az Ige misszionáriusa volt.

Munkatársaink is elkötelezett terjesztői az evangéliumnak.

Szeretnénk remélni, hogy ezt mindazok megérzik, akik itt megfordulnak.

Dr. Hafenschér Károlyné

Egyik dolgozónk vallomása...

Misszió a könyvesboltban?

Könyvesbolt és misszió együtt, lehetséges ez? Sokat töprengtem magam is, amikor idekerültem dolgozni. Adjam-e fel hivatásomat, a gyerekek hitoktatását? Legyek száraz szívű, hideg, számító kereskedő, akit csak az motivál, hogy minél több könyvet eladjon, minél nagyobb keresetre tegyen szert? Ilyen és hasonló gondolatok között vívódtam, de aztán mégis vállaltam. Tudatosult bennem, ha az Úr ezt a lehetőséget állította elem, akkor itt kell helytállnom.

Kiderült: könyvesbolt és misszió - lehetséges. Nap mint nap éljük meg a találkozást kereső, tépelődő vagy éppen ellenségesen felénk forduló emberekkel.

Alapvetően kétféle módon folyik misszió a boltban. Az egyik lehetőség, hogy - divatos szóval - lelkipendozzuk az ide betérő gondját - baját, gyászát magával hozó testvért, aki szeretné nálunk letenni terhét, és megpihenhet. Ezeket az embereket imádságunkban hordozva visszük Isten elé.

A másik lehetőség, hogy a betérő nagymamának, feleségnek, férjnek adunk olyan irodalmat a kezébe, amelyet otthon a problémáival küzdő, helyét kereső családtagjának ajándékozhat. Lehet, hogy neki magának van szüksége olyan segítő irodalomra, amely erősíti a feladat megoldásában. Ehhez természetesen

tudnunk kell, mi is a gondja, mihez kér segítséget. Válogatás közben beszélgetés alakul ki. A szó a legfontosabb eszközünk, no meg a türelem és a szeretet. Hány könnyet látunk legördülni szomorú arcokon. Mi is velük sírunk. De velük örülünk is, ha néhány

visz olvasni, elmélkedni valót. „Tudja, sok az idős, beteg közöttünk, nekik szeretnék adni valamit...” „Kórházba megyek. A testvérem súlyos műtéten esett át. Mit vihetnék neki, ami vigasztalja?...”

Legfontosabb feladatunknak tartjuk, hogy minél több Bib-

si a Biblia egyes részeit. Tanítunk: mit hol találhat meg...

Csodákat is élünk meg. Fia-tal lány jön hozzám: „Bibliát szeretnék venni”. Odavezetem a polchoz, mutatom, kinyitom neki. Elmondom, melyiket miért javaslom. „Köszönöm” - mondja.

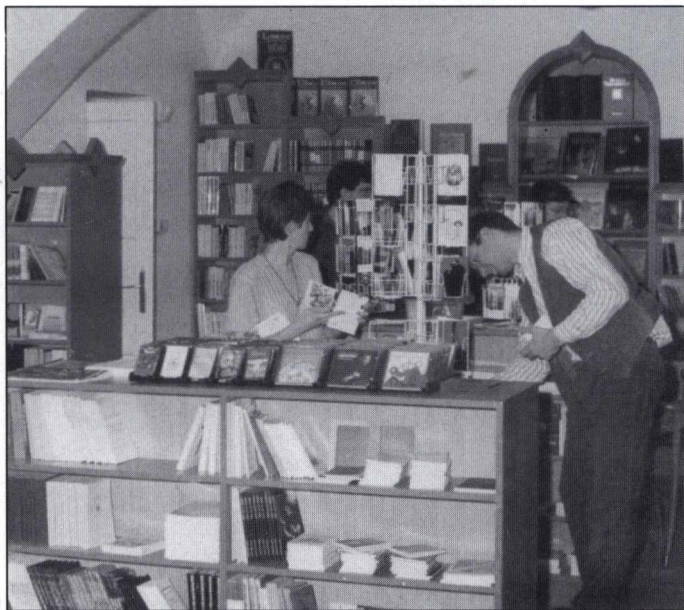
A legszebb gondolat egyik kedves vevőnkől származik: „Ez a hely itt a béke szigete a Deák tér nyüzsgő forgatagában”. Igen, szeretnénk ez lenni. A béke és a szeretet szigete.

Köszönjük az Úristennek valamennyi betérő testvérünket, akiktől legalább annyit kapunk, mint amennyit mi tudunk adni, ha nem többet. Elkeseredéseinkben erőt és vigasztalást hoznak nekünk. Szinte a bőrünkön érezzük: Így működik az Úristen szeretete, az egyik ember felé mi közvetítjük, a másiktól pedig mi kapjuk.

Könyvesbolt és misszió szorosan összefügg, elválaszthatatlanná vált. Ezért született, ezért van és mi is ezért vagyunk itt.

Köszönöm azt az ígét, amit amit nemrégiben kaptam egy testvéremtől: Álljon itt befejezésül: „Ézért, szeretett testvéreim, legyetek szilárdak, rendíthetetlenek, buzgólkodjatok mindenkor az Úr munkájában, hiszen tudjátok, hogy fáradozásotok nem hiábavaló az Urban.” (1. Kor. 15, 5).

Lángné Fáneci Györgyi

nap vagy hét múlva visszatérve mosoly, derű ül a könnyek helyén: „Képzeld, a fiam meghallgatta a kazettát és most kér, hogy vigyek neki Bibliát. Segítsen, melyiket válasszam.”

Sok kedves visszatérő vevőnk van, aki ismerősei vagy gyülekezeti testvérei számára

lia kerüljön kézbe. Van, aki most szeretne megismerkedni vele. Közülük sokan térnek vissza kezükben a Bibliával: „Ezt itt nem értem. Magyarázza meg nekem!” Próbálom, magyarázom úgy, ahogy tanultam és ahogy Isten adja számba a szavakat... Van, aki kötelező olvasmányként kere-

Az elmúlt év májusában kezdte meg négyéves szolgálatát a Bálint család Pápua Új-Guineában. Dupla oldalon munkájukról, az ottani körülményekről, Mánusz szigetén tett kirándulásukról számolnak be.

Tudom, hogy az MM olvasói közül is sokan várnak már egy részletesebb beszámolót a munkámról. S hogy a cím mégsem részletes híradást hirdet, hanem csak tömondatokat ígér, annak jól átgondolt okai vannak.

Az egyik az, hogy az infrastruktúra fejlesztése rendkívül összetett feladat. Nem csak a hihetetlenül nehéz technikai problémákkal kell megbirkózni, hanem egyben jól kell kezelni a fejlesztési projekt körül természetesen kialakuló politikai-, intézményi-, szakmai-, törzsi szövevényt.

Megérkezésünk után számtalan esetben figyelmeztettek hosszú évek óta itt élő misszionáriusok, hogy semmit ne hamarkodjak el, legalább egy egész év kell ahhoz, hogy kezdek belelátni a háttérben meghúzódó valódi okokba. Úgy gondolom, hogy az MM-ben megjelenő minden elemzés komoly felelősséget ró ránk, ezért beszámolóra eddig még nem mertem vállalkozni.

A másik ok, - ahogy arra előre is számítottunk - nulláról kellett mindent kezdeni: a problémákat megismerni, az intézményi és kereskedelmi hálózatot feltérképezni, terepjáró autót vásárolni, lakóhelyet találni, a házuk alatt meghúzódó, évek óta használatlan, nagyobb esők idején vízben álló melléképítményeket irodává varázsolni, stb.

Néhány terv természetesen már megvalósult, ez azonban még nem elegendő arra, hogy következtetéseket vonjak le. Ígérem, az MM következő számára elkészül a részletes beszámoló, addig is néhány tömondatban nyújtok tájékoztatást.

Hamisítatlan mánuszi - Csendes-óceáni tengerpart

A Pápua Új Guineai Evangélikus Egyház önálló fejlesztési osztályán dolgozom, beosztásom: infrastruktúra fejlesztő mérnök.

Elvileg ez bármilyen építőmérnöki feladatot jelent, gyakorlati lehetőségeink viszont inkább csak vízellátó rendszerek, függőhidak és kisebb csónakkikötők építését teszik lehetővé.

Valamennyi terv, javaslat az egyház hivatalos csatornáin keresztül jut el hozzám, az egyház vezetőinek támogatásával. A projekt megvalósításához a gyülekezetek nemcsak erejükhöz mért készpénzösszeggel, hanem élő munkával is hozzájárulnak.

A projektek színhelyére részben gépkocsival, részben kisrepülővel vagy hajóval és rendszerint hosszú őserdei gyaloglással jutok el. Az építőanyag is hasonló úton kerül elszállításra.

Kérésem az MM olvasóihoz, hogyha imáikban gondolnak ránk, azért is imádkozzanak, hogy a pénzügyi támogatás valóban oda jusson el ahol a legnagyobb szükség van rá.

„Brukin Skru” „Imádkozunk”

1997 Pápua Új-Guineában a választások éve. Minden országban izgalmas időszak ez, de egy olyan nemzetnél, ahol csupán néhány évtizedes múltból beszélhetünk, különösen sok probléma adódik.

„... de megalázza magát népem, amelyet az én nevemről neveznek, ha imádkoznak, keresik az én orcámat, és megtertenek gonosz utaikról, én is meghallgatom a mennyből, megbocsátom vétküket, és

meggyógyítom országukat.” II. Krón. 7. 14. Ezt az ígét választotta jelmondatul az a felhívás, mely az országban élő minden kereszténynek szól - tekintet nélkül a felekezeti hovatartozásra - , s imádkozásra hív a kampány csúcsidejében, s a választások hetei alatt. Kérjük Istent az itt szolgáló külföldi misszionáriusok biztonságáért is az utcai harcok, kódobálások, erőszak elkerüléséért...

I, BENJAMIN LOMAN TOGETHER WITH THE UNDERSIGNED MEMBERS OF KATIA LOMAN MEMORIAL CHURCH AT PITILUH ISLAND WOULD LIKE TO SEND OUR GREETING TO YOU ALL AT HUNGARY.

MAY GOD BLESS YOU ALL.
HENRY POKAYEH
SOLWEN POKAYEH
ANUS TAPU KATUEN
DAVID POMDEN
MANOLO SOTIL
BEN LOMAN
TIMOTHY LOMAN
Pastor Rely Solil

Béla
Bálint

Bálint Anikó
Bálint Horci

1997. január 15.

PLEASE I'D LIKE
TO BE SEEN

„Uralkodik az Úr!
Vigadjon a föld,
örüljön a sok sziget!”
Üdvözlét az MM olvasóinak Pitiluvól.

The Beauty of Lorengau — STD Lookout
(MANUS ISLAND, PNG)
Artist & Graphic Designer: Nick Sherbet Backman

A Bálint család ezzel a Mánusz szigetről küldött lappal szeretné megköszönni az MM-olvasók imádságait, leveleit.

Molnár Mária nyomában

Molnár Mária 1928. február 13 - án érkezett Mánuszra. Kezdetben a Liebenzelli Misszió lugoszi állomásán végezte szolgálatát, innen látogatta a környező szigeteket, hirdette az ígét, s ápolónő lévén gyógyította a betegeket. Mélyen megrendítette, hogy a helyi emberek tradicionális hitükben félelemben és reménytelenségben élnek.

1929-ben Pitilu szigetére települt át, s azután ott folytatta munkáját.

1943. március 17-én a alatt egy japán hadihajó fedélzetén hat másik misszionáriussal és egyikük két éves kisgyermekével együtt kivégezték. Életéről bővebben a levelezéséből összeállított könyvben - Beliczai Angéla:

„Engem várnak a szigetek” -ben olvashatunk.

A mikor repülőgépünk néhány kikukucsakás után végleg előbukkant a felhők hármass rétege mögül, felejthetetlen látvány tárult elénk: Az Admirális szigetek legnagyobbika, Mánusz, száz más kisebb-nagyobb szigetcské halrajszerű csoportjától körülveve a lenyugvó nap sugarait tükrözte vissza. A fénysugarak nem csak a korallzátonyok sokaságán megtörő, fehéren tajtékzó hullámokról verődtek vissza, hanem az ezer darabra tört porcelán tányérnak tűnő szigetvilágról is.

Kettős céllal érkezünk Lugoszra, a Liebenzelli Misszió mánuszi központjába. Egyrészt éves szabadságunkat terveztük a sokat ígérő, gyönyörű tengerparton eltölteni, másrészt szeretnénk volna felderíteni, hogy a jelenlegi nemzedék mit tud, mit őrzött meg Molnár Mária több, mint 50 évvel ezelőtt végzett missziói munkájából, mivé nőtt az általa elvetett mag.

A misszió jelenlegi munkatársai gondoskodó szeretettel fogadtak minket. Az igen egyszerű, de elektromossággal és esővízzel ellátott vendégházban kaptunk szállást, és ami

fő: ablakaink a Csendes-óceánra és Pitilu szigetére néztek. Vendéglátóinknak néhány napra volt szükségük ahhoz, hogy megszervezzék a Molnár Máriával kapcsolatos helyekre tervezett látogatásainkat.

Megismerkedtünk Peterrel, aki Peréből hozott résztvevőket a bibliaiskolába. Pere egy, a déli parton fekvő, néhány száz családot számláló halászfalu.

Egyik nevezetessége, hogy az evangélium lényegében csak 1982-ben érte el itt az emberek szívét, addig az úgynevezett kargo-kultusz teljesen gúzsba kötve tartott mindenkit. A másik nevezetesség, hogy itt került felállításra a magyar református és evangélikus gyülekezetek adománya, a Molnár Mária emlékharang.

A részben tengervízre épült falu szűkösén húzódik meg a Csendes-óceán végtelen tö-

rezniük. Természetesen csak csónakkal lehet közlekedni.

Hamarosan útrakeltünk Joseph Lomon fiával Timothy

Stevent. Már az első beszélgetésükkor kibuggyant Timothyből, hogy milyen szigorú fegyelmet tartott fehér neve-

John, a gyülekezet elnöke már Magyarországon is járt.

A Molnár Mária emlékharang a helyi gyülekezet egy részével

mege és a mangróve mocsarak közé beékelődött keskeny földnyelven, amelyen kertek művelésére már nem jut hely. Ezért a helyi lakosoknak a szágóliszt kivételével mindent a halakért cserébe kell besze-

Lomonnal. Joseph Lomon Molnár Mária legjobb segítségével és munkatársa volt. Első felesége akkor halt meg, amikor Timothy betöltötte a 6. életét. Ekkor Molnár Mária magához vette őt és bátyját,

lőánya. Molnár Mária férfiakat megszegyenítő, határozott egyéniséget még ma is szívesen emlegetik az itteni missziói körökben.

Mi maradt tehát Molnár Mária önfeláldozó munkájának eredményéből? Megmaradt az élő, hitvalló gyülekezet, működő bibliaiskola a Mánuszi Evangéliumi Egyház lelkész és gyülekezetimunkás képző központja. A Mánuszi Evangéliumi Egyház a Liebenzelli Misszió szellemében működik ma is, mint felekezetek közötti protestáns egyház. Liturgiájában és hitvallásában éppúgy nyilvánvaló a lutheránus, mint a református, baptista, vagy metodista hatás.

Az intézet a korábbi Molnár Mária Leányiskola átalakított, felújított épületében működik jól szervezeten, a hagyományokat tiszteletben tartva.

„Örüljön az ég, örvendjen a föld, és mondják a népeknek, hogy uralkodik az Úr!”

I. Krón. 18.31.

Korszakváltás a Rádiómisszióban

1997. október 25-én 34 éves korszak zárul le az Evangélikus Rádiómisszió (korábbi ismert néven: „Norvég Misszió”) történelmében. Amint köztudott, 1963. októberében indultak meg a rövid hullámon sugárzott magyar nyelvű adások Monte Carloból, a Trans World Radio hullámhosszán, Terray László szerkesztésében. Évtizedeken át valós hiányt igyekeztek pótolni ezek a programok az evangélizációs, missziós fele-

lősség ébren tartásával, táplálásával. Amikor a rendszerváltást követően Magyarországra került a szerkesztői munka, már várható volt, hogy előbb - utóbb a sugárzási lehetőségekben is váltásra lesz szükség. A rövid hullámú rádiózás komoly eszköze a misszióknak Afrikában, Ázsiában, de nálunk, Európában már csak szűk rétegek érhetők el ilyen módon. Finn és norvég támogatóink, akik komoly rádiómissziós szakemberek, már évek óta biztatnak minket, hogy keressük az új lehetőségeket, elsősorban az úgynevezett helyi rádióadókon keresztül. Talán nem mindenki tudja, hogy közel 80 helyi rádióadó működik már hazánkban. Ezek többnyire csak egy adott település körzetében sugároznak, de ott URH

sávon, tehát könnyen fogható, jó minőségben. Már őszi számunkban jeleztük, hogy folynak a tárgyalások az együttműködésről több vidéki adóval is. Ami akkor még csak imatéma, reménység és terv volt, az mára már valóság lett.

November óta veszi át hetenkénti rendszerességgel rövid programjainkat a dunaújvárosi Dominó Rádió és a kecskeméti Róna Rádió. Ők voltak az elsők, akikkel írásos szerződés is rögzíti az együttműködést. Hamarosan bővült a kör az orosházi a kaposvári a nyíregyházi és tapolcai rádióval. Hisszük, hogy ilyen módon valóban Isten tárt kaput az evangéliumnak! Olyan rétegeket érhetünk el ezeken a rádiókon keresztül, akik soha nem találtak volna rá rövidhullámú programjainkra. Öröm, hogy minden esetben a helyi lelkész-kollégák segítségével tudtuk felvenni és kiépíteni a kapcsolatokat a rádiók felelős vezetőivel.

Reméljük, hogy egyre több helyen sikerül hasonló együttműködést kialakítani. A térkép jól mutatja, hogy még bőven akad ilyen szempontból

„fehér folt” hazánkban. Van miért imádkozni! Természetesen változatlanul felelősséget érzünk határon túl élő magyar testvéreinkért is. Igyekszünk megtalálni az együttműködést azokkal az erdélyi rádióadókkal is, melyek magyar nyelven sugároznak. (Kolozsvár, Marosvásárhely, Brassó)

Október 25-én, szombaton este 6-kor tehát utoljára hangzik föl az „Erős vár a mi Istenünk” dallamára készített szignálunk Monte Carloból.

Hálások vagyunk Istennek és választott hűséges eszközeinek, Terray Lászlónak, Pósfay Györgynek, Kelemen Erzsébetnek, Gémes Istvánnak és munkatársaiknak, hogy több mint három évtizeden át hangozhatott az evangélium rövid hullámon keresztül is, az egész Kárpát-medencében.

Ha nem is könnyű ez a váltás, hisszük, ha Isten bezár egy kaput, helyette nyit újabbakat! A misszióknak mindig a legkorszerűbb eszközöket kell az evangélium szolgálatába állítania. Erre törekszünk most is. Ehhez kérjük hűséges Hallgatóink megértését, támogatását, imádságát!

Gáncs Péter

Az Ev. Rádiómisszió műsorrendjét hetente közli az „Evangélikus Élet” és folyamatosan olvasható a Duna TV Dunatext 623. oldalán. Adásrend 1997. március 30-tól október 25-ig: szombaton és vasárnap: 18.00 -18.15-ig, a 41 méteres rövidhullám, 7355 kHz.

Az Evangélikus Rádiómisszió kazettái segíthetik lelkigondozói, missziói munkánkat:

- „Bizony, javamra vált a nagy keserűség” - betegeknek
- „Uram, nincs emberem!” - időseknek, magányosoknak
- „Úzd el homályomat!” - gyászolóknak
- „Nincsen más név” - missziói konferencia, Piliscsaba 94
- „Rám figyeljete!” - missziói konferencia, Piliscsaba 95
- „Akarom, tisztulj meg!” - országos evangélizáció, Nagytarcsa 95
- „Menjete el!” - missziói konferencia, Piliscsaba, 96
- „Csodát virágozik a jelen” - Túrmezei Erzsébet versei és énekei
- „Élő vízcseppek” - igemeditációk zenével, énekkel
- „Jézus te égi szép...” - az Ev. Énekeskönyv Jézus énekeiből
- „Szeressétek egymást!” - útravaló jegyeseeknek, fiatal házasoknak
- „Boldog vagyok megint...” - a nagytarcsai Jubilate énekkar hálaadása
- „Nézz föl!” - fiataloknak, fiatalokról
- „...enyém vagy!” - mit ad és mit vár Isten?

A kazettáért csak adományokat fogadunk el. Megrendelhetők:

2142 Nagytarcsa, Pf 19 Tel/fax: (06) 28-450 175

FINN! hallgatónk:

„Már nyáron próbáltam Evangélikus Rádiómissziót hallgatni, de akkor a hallgatóság nagyon rossz volt. Egy kicsit magyarul tudok.

Egy esti iskolában magyar nyelvet tanultam. Magyar nyelv nagyon nehéz. Csak kicsit a rádióműsorból értek, mert gyorsan emberek beszélnek..."

Miskolci „nézőnk”

„Örömmel értesültem a Duna Televízió képiúságából / DUNATEX 623.old. / arról, hogy a rádióadások hanganyagát megküldik az érdeklődőknek. A kazetták-ról szeretnék felvilágosítást kapni.”

Kérés Kecskemétről:

„Férjem evangélikus vallású hívő ember, szeretném őt meglepni, ezért írok önöknek. Nem tudom, lehetséges-e, hogy kazettát küldjenek számára?”

Visszhang körzeti adásunkra:

„Tegnap a reggeli órákban a helyi rádióadásban hallhattam, hallhattuk az Önök által sugárzott evangélikus adást. Hála legyen Istennek, megváltozott a világ. Dunaújvárosban, az első szocialista városban a médiákon keresztül is hívogatnak, hívogathatnak embereket Jézus és Isten közelségébe.”

Sok hasonló kérést teljesíténénk örömmel:

„Láttam a tévében, hogy önök szívesen küldenek kazettákat, evangélikus írásokat. Mivel még semmit sem tudok Isten igéjéről, kérem Önöket, segítsenek. Nekem semmi írásom nincs, de közelebb szeretnék kerülni Istenhez.”

Bátorító sorok a MM - ről:

„A Missziói Magazinból egyrészt meg erősítést kaptunk, másrészt bizonyítékát annak, hogy a hittal és szeretettel végzett missziói munka milyen fontos mai világunkban is, és lételeme kell, hogy legyen minden hívő embernek, aki komolyan veszi Isten elhívását.”

A Tapolcai Gyülekezet felügyelője írja:

„A Duna TV műsorát néztem, amikor evangélikusokról szólt az adás. Én mindig örülök ha róluk, rólunk van szó.

Három éve lettem felügyelő, kis gyülekezet vagyunk, de megpróbálunk aktívak lenni. Időseket, betegeket látogatunk kórházakban, családban. Kisebb rendezvényeket, szeretetvendégségeket szervezünk, ruhákat, gyermekeknek ajándékokat adományozunk. Két éve kezdtünk el gyűjteni egy mini könyv- és kazettatárat. Ez nagy öröm az egyedül élő embereknek.”

Illusztráció, miért szükséges a „korszakváltás” a rádiómisszióban:

„Végtelenül elkeseredett vagyok, mert az Evangélikus Rádiómisszió rövidhullámú adásai egyik rádiómon sem foghatók. Már szerelőt is hívtam, de ez az adás nem jön be. Pedig szórványban élek, és nagyon nagy szükségem lenne a rádióon keresztüli igazságtalakra.”

Erdélyi tanárnő sorai Kézdivásárhelyről:

„A hétfői igében olvastam, hogy ”a mi Istenünktől bátorságot kaptunk arra, hogy nyíltan hirdessük nektek az Isten evangéliumát.” Meglepődtem, hogy Pál apostolnak is szüksége volt bátorságra. Igaz ugyan, hogy őket szenvedés és bántalmazás érte. Nekem ilyen bántalmazásban nincs részem, és mégis, ha nem kapok Istenből bátorságot, néma maradok bizonyos körökben. Diákjaim előtt igyekszem kihasználni a lehetőségeket, akár az anyaggal kapcsolatos kérdések nyomán is. Kollégáim közömbössége, hitetlensége azonban elkeserít, elbátortalanít. Ebből az elkeseredésemből is Isten szabadít fel és ad erőt, bátorságot, hogy a hátralévő

időben imádkozzam értük, és mondjam el nekik azt, ami hasznos az építésre...

...A Duna TV vallási műsorát örömmel és hálás szívvel néztem végig. Jó volt kedves ismerősöket látni a képernyőn. Örülök, hogy megismerhettem azt a szép hangú kislányt is. Szavai, biznyságtétele megerősítettek hitemben. Bárcsak tudnánk mi látók is így ragaszkodni Krisztus szeretetéhez!”

Visszhang kazettamisszióra:

„Nagy figyelemmel hallgattuk az igemeditációkat, a szöveges részek közötti zenei betéteket. Külön örültünk ezeknek, hiszen az énekes hangja és az énekelt szövegek rövidségük ellenére is megragadóak voltak. A kazettát szinte naponta meghallgattuk, majd tovább adtuk idős rokonunknak, akinek biztosan sok örömet és biztatást jelent majd, akárcsak nekünk.”

Bölcs gondolatok Szlovákiából:

„A Szentírásban található igazság soha nem tesz boldoggá bennünket, amíg szívünkben élő igazsággá nem válik.”

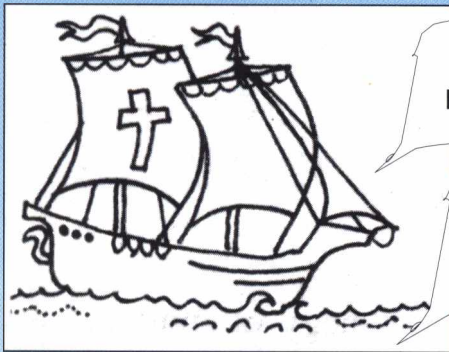
Régi, hűséges hallgatónk és levelezőnk, magyar ferences szerzetes írja Olaszországból: „Megkaptam a Missziói Magazint. Igazán szemet és szívet gyönyörködtető kiadvány...”

Békéscsabai testvérünk visszajelzése:

„Megkaptam és örömmel olvastam a szép kivitelű és értékes tartalommal megjelent legújabb Magazinjukat. Bízom benne, hogy a jövőben is fennakadás nélkül jelenik meg a többi szám is. Ez teszi lehetővé, hogy tudomásunk legyen Isten országának terjedéséről és azt imádságban hordozhassuk...”

Gyermekeknek Gyermekeknek

EMLÉKSZEL MÉG ERRE A KÉPRE?

Hol is láttam?

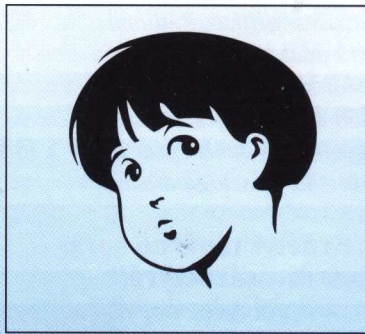
Megvan! Abban a füzetben, amit a tavalyi táborban kaptam!

Ha igennel választottál, olvass tovább. Isten úgy dolgozik benned, hogy néha magához hív, megtanít valamit, amiről úgy érzed: „EZT EL KELL MONDANOM MÁSOKNAK!” Aztán visszaküld, mert használni szeretne. Figyeld meg a következő történetben, hogyan használta Isten azt a kislányt, aki engedte, hogy formálja őt! „Naamán erős vitéz volt, de bélpoklos lett.

Egyszer rabló arám csapatok vonultak ki és foglyul ejtettek Izrael országából egy kislányt, aki Naamán feleségének szolgálója lett. A kislány így szólt úrnőjéhez: Bárcsak eljuthatna az én uram a samáriai prófétához, az majd meggyógyítaná poklosságából.”

Úgy gondoltod, fél munkát végeztem, mert csak idáig írtam le? Nem, Isten befejezte a történetet, te pedig elolvashatod a királyok második könyvének 5. fejezetében, az első 14 versben. Kérlek is, hogy olvasd el, mert csak így boldogulsz a következő rejtvényekkel. Láss munkához!

Érdekes?

IGEN,

mert ha szeretnél nyáron résztvenni a miszsiói táborban, és a jelentkezéseddel

együtt -JÚNIUS 1-ig - elküldöd a megfejtésedet, kedvezményt kapsz. Ha nem tudsz eljönni, de elküldöd a megfejtéseket, jutalomban részesülhetsz.

Rejtvények

1. FEJTSD MEG A KÓDOT!
Elizeus háza előtt ezt gondolta Naamán:

Ö	Ü	E
L	K	T
Z	V	N

2. Hány szót tudsz összerakni a
MISSZIONÁRIUS

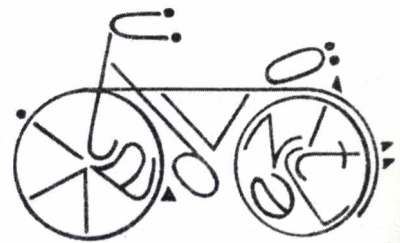
szó betűiből?

Ötöt, tizet, huszat, vagy még többet?

3. Böngészd

a képrejtvényt és megkapod
válaszként:

KICSODA JÉZUS?

Összeállította: Bálint Józsefné,
Gyöngyi néni

Missziói Gyermekek-konferencia:

Piliscsaba, aug. 10-15.

Korhatár: 10 -14 év

Jelentkezés: június 1-ig

Missziói Iroda 1085 Bp. Üllői út 24.

Részvételi díj: 3500 Ft

Határon túli gyermekek jelentkezését is várjuk!

Költségeiket részben átvállaljuk!

Most ismét hívlak egy hasonló táborba. Hogy mikor és hová várunk szeretettel, azt később, a lap alján megtudod. Most valami máson kell gondolkodnod. Mielőtt elkezdenél ábrándozni a forró nyári napsütésről, a régen látott barátokról, a késő esti beszélgetésekről és éneklésekről - feladatot adok neked. Gondolkozz azon:

- szereted-e azt a vasárnapi ebédet, amely félig van elkészítve?
- Például úgy, hogy a krumpli nyersen van felkockázva a tányérodon?
- szívesen vesz-e fel olyan ruhát, amely össze van varrva, de nincs beszegve, rojtosan lógnak ki a szálai?
- örömmel fogadod-e, ha kedvenc filmso-rozatót a történet közepén megszakad, mert elfelejtették befejezni?

MI A VÉLEMÉNYED A FÉLMUNKÁRÓL?

- bosszant? - nem örülsz neki? vagy
- nem zavar különösebben?

MINDENESETRE:

Él Valaki melletted, aki nem szereti a fél-munkát! Nem szívesen látja, ha mi félbe hagyunk valamit, és Ő sem hagy félbe semmit, amit elkezdett. Kitaláltad? Igen, Isten az. Ha fellelőzöd Pál apostol Filippiekhez írott levelét, az első fejezetben ezt találod: „...Aki elkezdte bennetek a jó munkát, elvégzi a Krisztus Jézus napjára.” Igen, Isten elkezdte benned az Ő jó munkáját. Neki van egy tervrajza rólad, és át szeretne formálni. Jó ez a munka, te is örülsz majd neki, ha elkészül. Mikor kezdte el? Észre sem vetted? Egész kicsi korodban talán, gyülekezetben, hittanórákon, szüleidnek keresztül, vagy éppen a tavalyi missziós táborban érintett meg téged. Vagy ha eddig még soha, akkor éppen most, amikor ez az újság a kezébe került, most kezd el munkálkodni benned. Isten dolgozik és szeretné BEFEJEZNI, amit elkezdett!

ENGEDED?

Gyermekeknek Gyermekeknek

Ezt az egzotikus országot megtalálod a déli féltekén, az egyenlítő közelében. Éghajlatát, állat- és növényvilágát megismerheted a földrajzkönyvekből, lexikonokból. Azok, akik Európából elindultak ide, nem az éghajlati nehézségeket, hanem az embert nézték.

Élnek egyáltalán emberek ezen az érintetlennek látszó, csodaszép helyen? Már nagyon régóta!

Külsőleg, gondolkozásban, öltözködésben, életmódban; mások, mint mi, de ők is szeretik, ha kedvesek velük, ha ajándékot kapnak, ha békességben élhetnek.

Sokáig nem tudták, hogy mi a békesség és az öröm, mert állandó félelemben éltek. Félték a szellemektől, a természeti erőktől és egymástól. Úgy képzeltek, hogy ha valaki meghal az egyik törzsből, azt meg kell bosszulni azzal, hogy

egy másik törzsből megölnék. Ez a hiedelem okozta, hogy soha nem volt béke a törzsek között.

Isten a misszionáriusokon keresztül küldte el hozzájuk a békesség evangéliumát. Az első evangélikus misszionáriust a Bajor Misszió küldte ki 111 évvel ezelőtt. Johann FLIERL-nek nevezték őt, és sok nehézséggel kellett megküzdenie. Így ír erről:

„Jelenlétiünket csak rövid látogatásnak tekintették, amely során átadjuk nekik ajándéka-

inkat, és minél előbb távozzunk, de az építkezéshez szükséges anyagok láttán az öreg törzsfőnök vad átkozódásba kezdett...”

A fáradságos munkának mégis megvolt az eredménye: Ma már missziói telepek alakultak ki a szigeten, ahol főként bennszülöttek dolgoznak a gyülekezetekben, a kórházakban, és az iskolákban is.

Közéjük érkezett 1996-ban Magyarországról Bálint Zoltán mérnök és családja. Ők a Bajor Misszió szervezetén keresztül, a magyar evangélikusok kiküldésében tartózkodnak ott, segítve az ország vízellátási

gondjain, útépitési problémáin. A város ahol laknak: Lae. Bizony, nagyon egyszerű körülmények között, fertőzés és kígyómarás veszélyében élnek és dolgoznak itt.

A gyerekek - Anikó és Marci - iskolába járnak. Édesanyjuk, Bea biztosítja a család szükségleteit, és tervezi a jövőendő feladatokat. Így ír érzéseiről:

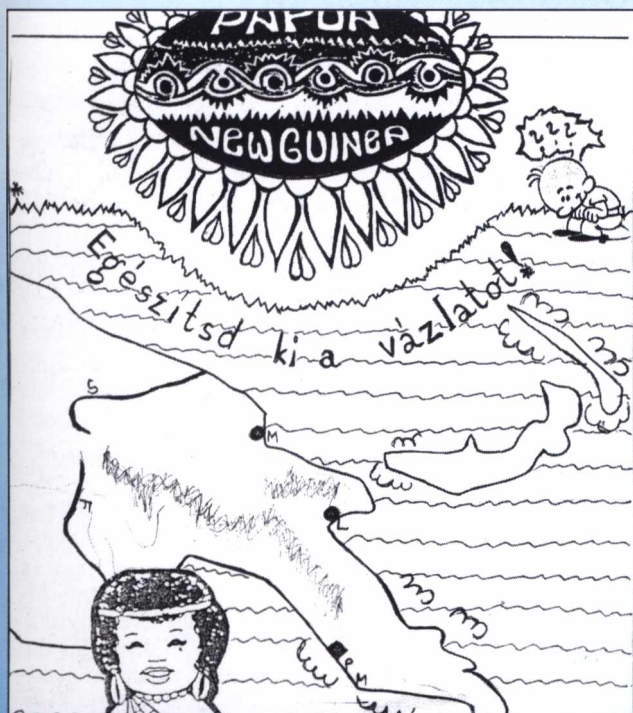
„Az utcán lehajtott fejjel csak piszkot, port, tátongó kátyúkat láttam. Lehangelő volt! De, amint felemeltem tekintetemet, a sudár pálmafák koronáját láttam és a kék eget. Egyszerre más lett minden!

Szeretnénk ezt tenni lélekben is minden nap! Mert, ha az ember felemeli a tekintetét, nem lát határt!”

Nagyon fontos, hogy:

- imádságunkban vigyünk Isten elé ezt a családot, hogy óvja a betegségtől, bajtól őket, és adjon eredményeket nekik;

- levelet írjatok nekik, rajzokat, igéket küldve, hiszen a levelezés az a kapocs, amely összeköti hazájukkal őket. (A Missziói Magazin is szívesen továbbítja leveleiteket!)

A Bajor Misszió Pápua - Új Guineában / feladatok /

1. Egészítsd ki a térkép segítségével ezt a vázlatot! Színezd ki értelemszerűen! városok, folyók, tengerek

2. Miért éppen az M és L jelű városokat jelöltük meg?

3. Ki volt az első evangélikus misszionárius, akit a Bajor Misszió kiküldött?

4. Számítsd ki, hogy mikor szállt partra Madangban?

5. Melyik magyar család teljesít itt 1996-tól szolgálatot? Hol?

Mi a családtagok neve?

6. Hogy segítheti egy magyar gyermek munkáját?

A kiszínezett vázlatot felragaszthatjátok a falra, és rájuk emlékeztet benneteket.

A 2-6 kérdés feleleteit pedig küldjétek el!

Összeállította: Trifán Krisztina

„Krisztusban-tanúságtételre elhívottak”

„In Christ-Called to witness”

Ezzel a missziói töltésű mottóval tartja a Lutheránus Világszövetség kilencedik nagygyűlését Hong Kongban, ezév júliusában. A találkozó plakátján látható kép, mely Dr. He Qi kínai művész alkotása.